

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 listopada 2017 r.

W dniu 2 grudnia 2016 r. (data prezentaty) (...) Publiczny (...) w W. złożył pozew, w którym wniósł o zasądzenie od L. (...) E. T. sp. j. z siedzibą w W. kwoty 5.703,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczoną od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 2 sierpnia 2013 r., nie wiedząc jeszcze o fakcie wpłynięcia do jego kancelarii zawiadomienia o zajęciu wierzytelności przez komornika na podstawie tytułu wykonawczego złożonego przez pozwanego, który był reprezentowany przez spółkę (...), dokonał przelewu na rachunek bankowy L. (...) E. T. sp. j., kwoty 4.994,88 zł. Zajęcie wierzytelności okazało się skuteczne i w dniu 13 sierpnia 2013 r. NFZ dokonał ponownie przelewu kwoty w wysokości 4.994,87 zł, tj. z tego samego tytułu, na rzecz komornika, co skutkowało wydaniem postanowienia o zakończeniu postępowania wobec wyegzekwowania całej należności. W związku z powyższym powód zwrócił się do pozwanego o zwrot dwukrotnie zapłaconej należności. Pozwany dokonał zwrotu powodowi kwoty 642,00 zł z tytułu kosztów sądowych. W zakresie pozostałej kwoty poinformował stronę powodową, że firma (...), która otrzymała od komornika wyegzekwowane świadczenie, nie zwróciła go na rzecz mocodawcy. W wyniku podjętej próby wyjaśnienia sprawy w zakresie dochodzonych roszczeń, ustalono, że środki te zostały rozliczone przez AM Konsens jako wzajemne „rozrachunki” z pozwanym. Powód podniósł, że wzajemne rozliczenie pomiędzy pozwanym – wierzycielem a jego pełnomocnikiem nie jest istotne dla oceny zasadności bezpodstawnego wzbogacenia, a jego twierdzenia, że zobowiązaniem do zwrotu nienależnie pobranej kwoty jest firma (...) są niezasadne, gdyż stosunek pełnomocnictwa ze wskazaną firmą łączył wierzyciela, a nie dłużnika. Podkreślił, że pozwany był zobowiązany do zawiadomienia organu egzekucyjnego o spłacie całej należności przez dłużnika, czego nie uczynił (pozew – k.4-9).

W odpowiedzi na pozew L. (...) E. T. sp. j. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana spółka na wstępie uzasadnienia swoich wniosków podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, w oparciu o to, że roszczenia dochodzone przez stronę powodową na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu przedawniają się z upływem 3 lat jako wynikające z prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Odnosząc się do argumentów podniesionych w treści pozwu określiła, że nie miała wiedzy o toczącym się postępowaniu przeciwko powodowi w przedmiocie wyegzekwowania należnej sumy. Pozwany wystosował pismo od AM Konsens, żądając wyjaśnień w zakresie nieotrzymania wyegzekwowanego świadczenia od powoda, oraz skierował korespondencję do strony powodowej, informując ją, że nie otrzymał wyegzekwowanej należności, oraz o fakcie wypowiedzenia pełnomocnictwa osobom rzekomo działającym w jego imieniu. Pozwana wskazała, że otrzymała zaległą płatność od powoda tylko w sposób uzyskany bezpośrednio od niego. Pozwana stanowczo zaprzeczyła, że postępowanie sądowe oraz inne „rozrachunki” obejmowały płatności faktur, które stanowią przedmiot niniejszego procesu (odpowiedź na pozew- k.60 – 63).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2012 r. L. (...) E. T. sp. j. z siedzibą w W. udzieliła spółce (...), (...) s.c. z siedzibą w I., adwokatowi B. Ź. oraz adwokatowi G. P. pełnomocnictw do podejmowania w imieniu spółki wszelkich czynności zmierzających do egzekucji roszczeń przysługujących ich mocodawcy wobec (...) Publicznego (...) w W. (okoliczności bezsporne; dowód: pełnomocnictwa z dnia 24 kwietnia 2012 r. – k.30-31).

L. (...) E. T. sp. j. z siedzibą

w W. w wyniku podjętych działań przez reprezentujących ją pełnomocników uzyskała tytuł wykonawczy sygn. akt I Nc 4120/12, a następnie skierowała do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej A. K. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

W konsekwencji zainicjowanej egzekucji organ prowadzący postępowanie dokonał zajęcia wierzytelności przysługujących Szpitalowi od (...) Oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia (dalej: NFZ) (okoliczności bezsporne; dowód: pozew z dnia 23 maja 2012 r. – k. 32-33v., nakaz zapłaty z dnia 1 sierpnia 2012 r. – k. 34 pismo komornika z dnia 29 lipca 2013 w przedmiocie zajęcia wierzytelności – k.35).

Pismem z dnia 07 grudnia 2012 r. L. (...) E. T. sp. j. z siedzibą w W. poinformowała (...) Publiczny (...) w W. o wygaśnięciu pełnomocnictwa udzielonego AM Konsens A. Ł., (...) s.c. z siedzibą w I. (dowód: pismo z dnia 7 grudnia 2012 r. – k. 72)

W dniu 2 sierpnia 2013 r. (...) Publiczny (...)

w W. dokonał przelewu wierzytelności na rachunek bankowy L. (...) E. T. sp. j. w kwocie 4.994,88 zł, natomiast w dniu 13 sierpnia 2013 r. NFZ dokonał przelewu na konto komornika sądowego na poczet spłaty egzekwowanego świadczenia, wobec czego postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2013 r. organ egzekucyjny zakończył egzekucję. (okoliczności bezsporne, dowód: wydruk potwierdzenia dokonania przelewu – k. 37, postanowienie komornik – k. 38).

(...) Publiczny (...) w W. zwrócił się do L. (...) E. T. sp. j. o zwrot dwukrotnie zapłaconej kwoty 4.994,87 zł. L. (...) E. T. sp. j. w dniu 30 sierpnia 2013 r. zwróciła Szpitalowi 642 zł tytułem zwrotów kosztów sądowych dotyczących sygn. akt: Nc 4120/12 (okoliczności bezsporne; dowód: pismo z dnia: 16 września 2013 r. –k. 39-40, potwierdzenie dokonania przelewu – k. 41).

W piśmie z dnia 19 maja 2014 r. spółka (...) zwróciła się do Szpitala z prośbą o podanie daty sprawy sądowej, na której zapadł wyrok dotyczący nakazu zapłaty I Nc 4120/12 i skutkującego wszczęciem postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn.. KM 469/13. W piśmie wskazano, że powyższa informacja jest niezbędna do wyjaśnienia sprawy z firmą (...) w celu zweryfikowania roszczeń Szpitala wobec L. (...) E. T. sp. j. (okoliczności niesporne: pismo z dnia 19 maja 2014 r. – k. 73).

W dniu 19 maja 2014 r. L. (...) E. T. sp. j. wysłała pismo w którym pozwana spółka zwróciła się do (...) s.c. o złożenie wyjaśnień w sprawie prowadzonego postępowania egzekucyjnego przeciwko Szpitalowi. Zwróciła się również z prośbą o przesłanie potwierdzeń przelewów, które świadczą, że (...) s.c. uiściła firmie (...) należności za faktury determinujące wydanie tytułu egzekucyjnego, gdyż z wyciągów bankowych Spółki wynika, że przedmiotowe faktury nie zostały uregulowane, oraz o przesłanie pełnomocnictwa na podstawie którego został wniosek egzekucyjny w imieniu (...) (pismo z dnia 19 maja 2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania –k. 117 – 119)

W piśmie datowanym na dzień 18 czerwca 2014 r. (...) Publiczny (...) w W. wezwał do zapłaty L. (...) E. T. sp. j. kwoty 4.352,87 zł tytułem zwrotu dokonanej nadpłaty (wezwanie do zapłaty – k. 40).

W wyniku podjętej próby wyjaśnienia sprawy na podstawie korespondencji przeprowadzonej drogą elektroniczną w dniu 9-10 lipca 2014 r., Szpital uzyskał informację, że środki przelane przez komornika na rachunek AM Konsens A. Ł., (...) s.c. z siedzibą w I. zostały rozliczone w rezultacie wzajemnych rozliczeń spółki (...) z pełnomocnikami działającymi pod firmą (...) (dowód: wydruk korespondencji e –mail prowadzonej z firmą (...) –k. 42-44)

L. (...) E. T. sp. j. skierowała do (...) Publicznego (...) w W. pismo wyjaśniające, że Szpital został poinformowany o wygaśnięciu pełnomocnictwa udzielonego firmie (...) s.c. i nie uprawnione są twierdzenia Szpitala o niewiedzy co do tej czynności. Ponadto w piśmie wskazano, że faktycznie kwota została spłacona w dniu 2 sierpnia 2013 r., natomiast dłużnik zajętej wierzytelności przysługującej Szpitalowi przekazał wyegzekwowaną kwotę komornikowi w dniu 13 sierpnia 2013 r., co świadczy o tym, że Szpital miał dostatecznie dużo czasu na zawiadomienie organu o spłacie

należności. Co więcej ewentualne roszczenia powinny być kierowane do (...) s.c. (pismo z dnia 6 sierpnia 2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k.74-78).

Spółka (...) nie otrzymała od komornika sądowego żadnych środków pieniężnych i nie miała wiedzy o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym (okoliczności częściowo niesporne; dowód: historia rachunku bankowego z okresu lipiec – sierpień 2013 r. –k.79-116)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, a także kierując się regulacją art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i powoływane w treści uzasadnienia Sąd uznał za wiarygodne, zostały one sporządzone przez właściwe podmioty, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy. Wobec powyższego, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważania ich autentyczności, czy też prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, że strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Nie wystąpiły również żadne inne okoliczności mogące podważyć autentyczność przedłożonych do sprawy dowodów z dokumentów.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej

o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. L. na okoliczności ustalenia wzajemnych rozliczeń pomiędzy (...) s.c. a pozwanym, jako zgłoszonego na okoliczności nieistotne w niniejszej sprawie i w konsekwencji zmierzającego wyłącznie do przedłużenia postępowania. Sąd pominął ponadto wnioski pozwanego o przeprowadzenie dowodu

z dokumentów zawartych w aktach postępowania egzekucyjnego i dowodu z zeznań świadka M. S. z uwagi na niewskazanie tezy dowodowej, tj. okoliczności na które powyższe dowody miałyby zostać przeprowadzone. Zbiorcze wskazanie okoliczności co do wszystkich wniosków dowodowych nie czyni zadość temu obowiązkowi, a uwzględniając przy tym charakter oddalonych wniosków, ich dopuszczenie mogłoby w sposób oczywisty przyczynić się do niezasadnego przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód w niniejszej sprawie dochodził należności z tytułu zaspokojenia roszczenia wynikającego z niezapłaconych Faktur VAT w prawomocnie zakończonej sprawie pod sygn. I Nc 4120/12 z powództwa L. (...) E. T. sp. j., w dwukrotnie wyższej wysokości niż obowiązek spłaty świadczenia zawarty w treści prawomocnego nakazu zapłaty (k.34).

Tak sformułowane żądanie znalazło swoją podstawę prawną w art. 405 k.c. Ogólne zasady prawa cywilnego wymagają, aby każde przeniesienie wartości majątkowych

z jednego podmiotu na drugi było prawnie uzasadnione. Jeżeli przesunięcie majątkowe nastąpiło bez uzasadnionej w świetle obowiązującego prawa podstawy, to wówczas ten, kto wartość taką utracił, może żądać jej zwrotu od tego, na kogo ona bezpodstawnie przeszła (art. 405 k.c.). W szczególności należy zwrócić uwagę, że rodzajem bezpodstawnego wzbogacenia jest tzw. świadczenie nienależne, o którym mowa w art. 410 k.c. Świadczenie jest nienależne w sytuacjach określonych w art. 410 § 2 k.c. Według tego przepisu świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W doktrynie i orzecznictwie sądowym podkreśla się, że nieosiągnięcie celu świadczenia (*condictio causa data causa non secuta*) dotyczy sytuacji, gdy skutek, który miał – w ocenie składającego świadczenie - zaistnieć jako wynik jego świadczenia, wbrew temu oczekiwaniu nie nastąpił, przy czym odbiorca świadczenia nie był do żadnego zachowania zobowiązany. Omawiane roszczenie należy dopuścić wszędzie tam, gdzie świadczenie zostało spełnione w celu osiągnięcia określonego skutku prawnego lub gospodarczego, a skutek ten wbrew oczekiwaniom świadczącego nie nastąpił (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011r., sygn. akt V CSK 483/10). Ponadto przyczyną powstania roszczenia z tytułu

nienależnego świadczenia pozostaje bezpodstawność ("bez podstawy prawnej") przesunięcia majątkowego, a zatem jego "niesłuszność" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1966 r., II PR 512/66, LEX nr 6075).

W oparciu o ustalone okoliczności faktyczne przyjąć należy, że powód spełnił swój obowiązek zapłaty świadczenia wobec pozwanego w oparciu o ważną podstawę prawną (k.34). W związku z powyższym to przysporzenie nie może zostać kwalifikowane jako świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. Powód miał obowiązek jego spełnienia, gdyż stanowiło ono przedmiot stosunku zobowiązaniowego nawiązanego pomiędzy nim a pozwaną spółką.

Nie budzi wątpliwości fakt, że ponad spełnienie świadczenia bezpośrednio na rachunek bankowy wierzyciela przez (...) Publiczny (...)

w W., Narodowy Funduszu Zdrowia dokonał ponownie zapłaty kwoty wynikającej

z tytułu wykonawczego na rzecz pełnomocnika reprezentującego pozwanego L. (...) E. T. sp. j. z siedzibą w W.. Ponowna realizacja świadczenia nastąpiła w związku z zajęciem wierzytelności przysługujących (...) Publicznemu (...) w W. wobec NFZ.

Powód podnosił, że spełnienie świadczenia nastąpiło dwukrotnie i powód jest zobowiązany do zwrotu ponownie uregulowanej należności na jego rzecz. Co więcej wskazał, że w związku z pierwszą zapłatą wynikającą z zasądanego żądania, strona powodowa powinna uczynić zadość swojemu obowiązkowi i poinformować organ egzekucyjny o spłacie należności bezpośrednio od dłużnika na jego rachunek

Zgodnie z art. 822 k.p.c. zd. 1, komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności, jeżeli przed jego rozpoczęciem dłużnik złoży niebudzący dowód obowiązku swojego dopełnił albo, że wierzyciel udzielił mu zwłoki. Komornik w razie przedstawienia przez dłużnika (...) pisemnego dowodu, o jakim mowa w komentowanym artykule, ma obowiązek wstrzymać się z dokonaniem czynności. Wstrzymanie się z dokonaniem czynności polega na nieprzystąpieniu do dokonania zamierzonej czynności egzekucyjnej. Nie ma ono zastosowania do czynności już rozpoczętej; z przedstawionego dowodu powinno wynikać, że dłużnik spełnił świadczenie będące przedmiotem egzekucji albo uzyskał od wierzyciela przesunięcie terminu wykonania świadczenia (Komentarz do art. 822 k.p.c. Erciński T. (red.) Pietrzykowski H., opublikowano: WK 2016).

Biorąc pod uwagę powyższe, oraz ustalone w sprawie okoliczności, należy zważyć, że powód nie podjął w sposób skuteczny obrony swoich praw w postępowaniu egzekucyjnym. Choć dłużnik zapłacił kwotę wierzycielowi wynikającą z tytułu wykonawczego w dniu doręczenia wezwania w przedmiocie zajęcia wierzytelności w dniu 2 sierpnia 2013 r. (k.36) nie mógł zobowiązać komornika do wstrzymania się od dokonanej czynności, ale mógł podjąć działania zmierzające do wykazania naruszenia jego praw poprzez złożenie skargi na czynności komornika w oparciu o art.767 § 1 k.p.c. Co więcej powód otrzymał informację o wypowiedzeniu pełnomocnictwa osobom reprezentującym spółkę w postępowaniu egzekucyjnym, co mogło stanowić zarzut we wskazanym środku odwoławczym.

Abstrahując od powyższego, pozwana Spółka wykazała wydrukiem z historii rachunku bankowego, że nie otrzymała kwoty przelanej przez NFZ na rachunek organu egzekucyjnego. Ponadto pozwana złożyła do akt sprawy korespondencję wystosowaną do pełnomocników reprezentujących ją w postępowaniu egzekucyjnym o wyjaśnienie sprawy w przedmiocie nieuregulowania przez nich należności po skutecznie przeprowadzonej egzekucji. Powód nie zakwestionował podnoszonych okoliczności ani nie podjął stosownej inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

Należy podnieść, że w świetle ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu przewidzianej w art. 6 k.c. to na powodzie spoczywa obowiązek udowodnienia zasadności i wysokości roszczenia. Dopiero, gdy wykaże, że roszczenie to zarówno, co do zasady, jak i wysokości powodowi przysługuje, ciężar udowodnienia, że roszczenie to jest nienależne, bądź jego wysokość jest inna, zostaje przesunięty na pozwanego. Przynależność przez stronę dowodów na okoliczność poparcia swoich twierdzeń jest jej obowiązkiem. Obowiązek ten ma charakter procesowy, co oznacza, że nie może być on od strony wyegzekwowany, jednakże zaniechanie udowadniania swoich roszczeń może skutkować ujemnymi sankcjami nawet w postaci negatywnego dla danej strony wyniku procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi

wyciągnąć ujemne konsekwencje nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2012-01-18, I ACa 1320/11).

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd zważył, że pozwany nie był legitymowany biernie do występowania w niniejszych procesie. Ten zarzut nie został podniesiony przez pozwanego, ale Sąd jest zobowiązany był wziąć tę okoliczność pod rozwagę z urzędu.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 2012 r., w sprawie III CZP 83/12 wskazał, że legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. W sytuacji, gdy legitymacja materialna i procesowa zespalają się, oddalenie powództwa następuje w istocie z braku legitymacji materialnej, którego rezultatem jest także brak legitymacji procesowej, będący wtórną przyczyną oddalenia powództwa. Legitymacja procesowa jest zawsze powiązana z normami prawa materialnego.

W toku niniejszego postępowania strona pozwana wykazała, że nie wzbogaciła się bezpodstawnie, tj. nie uzyskała korzyści majątkowej kosztem strony powodowej (art. 405 k.c.), dlatego też upadła podstawa roszczenia strony powodowej wobec L. (...) E. T. sp. j. z siedzibą w W., co w rezultacie spowodowało oddalenie powództwa, o czym Sąd orzekła w punkcie I sentencji wyroku. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że suma ściągnięta w drodze egzekucji z wierzytelności służącej Szpitalowi wobec NFZ, została wydana przez komornika pełnomocnikowi powodowej spółki. Niewątpliwie spełnienie świadczenia do rąk pełnomocnika wierzyciela odnosi skutek prawny względem mocodawcy, jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy ustanie pełnomocnictwa procesowego miało miejsce przed powstaniem tytułu wykonawczego, na podstawie którego falsus procurator przeprowadził postępowanie egzekucyjne i osiągnął nieuprawnioną korzyść kosztem powoda. W świetle art. 103 § 3 k.c. w zw. z art. 92 k.p.c. w braku potwierdzenia ten, kto zawarł umowę w cudzym imieniu, obowiązany jest do zwrotu tego, co otrzymał od drugiej strony w wykonaniu umowy, oraz do naprawienia szkody, którą druga strona poniosła przez to, że zawarła umowę nie wiedząc o braku umocowania lub o przekroczeniu jego zakresu. W sytuacji, kiedy nieumocowany pełnomocnik procesowy przeprowadza postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego na rzecz byłego mocodawcy i uzyskane sumy zatrzymuje, pokrzywdzony takim działaniem dłużnik, który spełnił świadczenie objęte tytułem wykonawczym do rąk wierzyciela bezpośrednio, może dochodzić naprawienia szkody od falsus procuratora, a nie od jego byłego mocodawcy, o ile nie wiedział o ustaniu umocowania pełnomocnika. Jeżeli jednak dłużnik wiedziałby o ustaniu umocowania pełnomocnika wierzyciela przed wszczęciem egzekucji, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, winien po pierwsze zastosować odpowiednie środki prawne przewidziane przepisami o postępowaniu egzekucyjnym, po wtóre roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia skierować przeciwko byłemu mocodawcy - wierzycielowi. W tym ostatnim przypadku dłużnik obowiązany jest jednak wykazać, że wierzyciel jest bezpodstawnie wzbogacony jego kosztem przez wyegzekwowanie świadczenia na skutek działań falsus procuratora. W tym zakresie powód nie sprostał swoim obowiązkom dowodowym.

Ubocznie należy wskazać, że zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego okazał się chybiony.

Pozwany podniósł, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z trzyletnim okresem przedawnienia z uwagi na fakt, że (...) Publiczny (...)

w W. prowadzi działalność gospodarczą. W sensie juretrycznym zakład opieki zdrowotnej nie jest przedsiębiorcą sensu stricto w świetle art. 551k.c. Brak przesłanek do uznania, że powodowy Szpital prowadzi działalność gospodarczą wynika również z ustawy o działalności leczniczej i jego statutu (art. 1 pkt 2 w zw. z art. 42 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej Dz.U. 2016.1638) oraz z treści wpisów do Krajowego Rejestru Sądowego. Z tego względu roszczenie powoda ulega przedawnieniu w terminie dziesięcioletnim. (zob. wyrok SN z dnia 16 lipca 2003 r., V CK 24/02).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd obciążył kosztami poniesionymi przez pozwanego w całości stronę powodową, jako stronę przegrywającą sprawę. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego adwokatem w kwocie 1800 zł ustalone na podstawie obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie obowiązujące w chwili wytłoczenia powództwa oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie odpis wyrok wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.